

I.

– Na, átgondoltad már a kérdésemet? – érdeklődött Attila a könyvekkel telepakolt dobozaimnak támaszkodva.

– Melyiket? – kérdeztem vissza oda sem pillantva, miközben egy vastag celluluxcsíkkal bűvészkedtem az éppen sorra kerülő kövér doboz tetején. – Azt, hogy férjhez megyek-e hozzád, azt, hogy ha már nem megyek férjhez hozzád, akkor legalább összeköltözünk-e, vagy azt, hogy ha már összeköltözni sem vagyok hajlandó, legalább szexelünk-e bárhol, bármikor, amikor nekem megfelel, vagy ha már nem szexelünk, nem kötünk-e legalább érdekházasságot? – foglaltam össze Attila visszatérő felvetéseit az elmúlt hetekből.

Mondjuk, ebben a sorrendben – vont vállat Attila, és könnyedén odébb pakolta a lezárt tetejű dobozt, hogy leragaszthassam a következőt. Én akartam lazának tűnni, de megint ő nyert: kábé annyira voltam laza, mint egy lebitumenezett óegyiptomi múmia – meg is gyűlt a bajom a verbális hadviseléssel. Fáradt voltam én most ehhez. Nem mintha túl sok cuccomat kellett volna bedobozolni a költözéshez, hiszen eleve ki sem pakoltam a kacatjaim jó részét a szolgálati lakásban. Nagy előny, ha az ember eleve úgy él, hogy tudja: mindez átmeneti, és ki sem érdemes pakolni a holmijait. Még akkor is, ha az az átmenet kicsit elhúzódik, és évekig tart. Külső szemlélő számára esetleg úgy tűnhet, hogy a kidobozolás hiánya a lustaság és a Neander-völgyi életmód kombinációjának eredménye, holott engem mindvégig a praktikum vezetett (a lustaság és a Neander-völgyi életmód-

hoz túlzottan is hasonlító vámpírológus lét mellett, természetesen). Ennek persze meg is lett a gyümölcse: a költözködési előkészületekkel egy óra alatt végeztem, és ez nem is fárasztott el különösebben – a tegnapi dobozolás Daninál viszont annál inkább. A bátyám is költözni készült ugyanis: a lakását kiadta a következő héttel kezdődően, miután végre eldöntötték Nikivel, hogy összebútoroznak.

Felnéztem. Nem egyszerű az élet, ha a világ legtaplóbb főnökéből hirtelen hősszerelmes válik egy vámpírmúzsa csókjának köszönhetően. És nem könnyíti meg az ember dolgát az sem, ha éppen padlón van érzelmileg ettől függetlenül is.

– Jól van, nem akarlak presszionálni – dőlt a falnak Attila zsebre vágott kézzel.

– Nyilván azért, mert nem vagy tisztában a szó értelmével – replikáztam. – A presszionálni szó nem egyenértékű a szexeléssel, viszont miután mindennap megkérdezed, nyugodtan állíthatjuk, hogy igenis presszionálsz.

– Tisztában vagyok a szó jelentésével – felelte Attila. Szája idegesen rándult egyet, csakúgy, mint a konyhafüggöny. Ez van, ha az ember felidegesít egy táltost. Először csak a függöny libben meg érthetetlen módon, aztán, ha tovább folytatódik a kínos beszélgetés, törik a teljes porcelán étkészlet. Nem mintha nekem volna ilyen, és mivel Attila elég gyakori vendégem, kétszem, hogy valaha is hajtani fogok egy meissenai terítékszetre. – Úgy értettem, tökéletesen elég, ha a reggel feltett kérdésemre adsz választ. A többit egyelőre hanyagoljuk – mondta nagylelkűen.

– Vagyis esküvő Coloradóban?

– Pontosan.

– De semmi összeköltözés.

– Értem.

- Külön szobát akarok.
- Tudom.
- Ne is álmodj szexről.
- Álmodni csak szabad?!
- Oké. Szóval, szexről csak álmodni merj.
- Úriember vagyok. Tudhatnád. – Na, erre elő tudtam volna húzni pár frappáns választ, de én meg úrinő voltam. Kivételesen. El kellett ismernem, Attila is úriember volt mostanság a maga gyökér módján: bár nem bírta abbahagyni az ostromlásomat, az azért kétségtelen, hogy tiszteletben tartotta a kívánságomat, és nem próbált meg unos-untalan ágynak dönteni. Ez, tekintve a körülményeket és Attila alapvetően ösztönlény természetét – ami nyilvánvalóan abból fakadt, hogy táltosként énje egyik része bika –, egészen lenyűgöző teljesítmény volt tőle.
 - Akkor belevágunk – sóhajtottam.
 - Nem akarlak kényszeríteni.
 - Nem is tudnál – feleltem a tényeknek megfelelően.
 - Úgy értem, presszionálni, csak már nem akartam ezt a szót használni. – Egyszerre neveltük el magunkat. Nem tudom, mit csináltam volna, ha Attila nem jár a nyakamra nap mint nap. Szerettem vele vitatkozni, szerettem heccelni, és szerettem, hogy meg tudott nevetetni. Értékeltem az élet minden apró örömét – egy kiadós átoknak köszönhetően volt mit kihevernem az elmúlt hetekben. Attilával persze nem egyszerű, de már egészen jól kezeltem az érzelmi – és a szó szerinti – viharait. Egy táltosnál ugyanis e kettő együtt jár.
 - De remélem, hogy a ruha, aminek a képét mutattad, csak egy bazi nagy vicc volt – jegyeztem meg futólag, és ráültem a méretes doboz tetejére.
 - Nnnnem egészen – mondta szokatlanul óvatosan. Vagyis nagy bajban voltam.

– Én nem veszem fel azt a ruhát akkor sem, ha ezért terquilszart kell takarítanom egy egész hónapon át.

– Nyugodj meg, drágám! – mondta Attila, aki mindig jól érzéssel találta meg azt a három szót, ami garantáltan felpaprikázott.

– Ne drágámozz itt nekem, bakker! – pattantam fel idegesen. – Nem neked kell egy ilyen ruhába belepréselned magad! Gondolom, rajtad normális öltöny vagy szmoking lesz.

– Lássuk be, én elég hülyén festenék egy ilyen felsliccelt rubiban. És kétlem, hogy gyártanák ezt a modellt a méreteemben – vigyorgott.

– Nem vagyok vicces kedvemben! Ilyen ruháról szó sem lehet!

– Az esküvő az esküvő – érvelt Attila. – Oda még a plebs sem megy terquilszaros bakancsban, sajnálom.

– Az új bakancsom garantáltan szarmentes.

– Akkor sem.

– Nem igaz, hogy nincs beleszólásom a ruhába – dohogtam.

– Már vázoltam a helyzetet. Gyorsan kellett mindenben dönteni. És szerintem addig nincs jogod ágálni, amíg nem a te pénztárcád bánja.

– Hímsoviniszta duma.

– De igaz. Túléled, csak pár órán keresztül fogsz benne feszíteni.

– Jól van, ejtsük a témát – sóhajtottam. – Az ember tudjon áldozatot hozni szeretteiért – mondtam némi jogos mártíromsággal a hangomban, és ezennel befejezettnek tekintettem az aznapi költözködési előkészületeimet.

– Ez a beszéd.

– De azzal, remélem, tisztában vagy, hogy halloweenkor Batmannek kell öltöznöd, és így kell ajtót nyitnod majd minden kopogtató gyereknek.

– Nagyon vicces.
– Komolyan mondom. Szemet szemért. Jelmezt jelmezt.
– Ez nem egy jelmez, Bori! Ez egy ...
– Jó, tudom – vágtam a szavába. – De az esküvő, ha jól értetem, inkább fog hasonlítani egy halloween-bulira, mint egy normális esküvőre.

– Ebben van valami – vigyorodott el kényszeredetten. – Ennek ellenére, azt hiszem, nem tudom meggyőzni Ericet arról, hogy egy dögös boszi jelmez megfelelőbb öltözet lenne az esküvőn, mint ez a ruha, ahhoz túlságosan is sok pénzt adott ki erre a göncre. Ajándék, úgyhogy majd vágj jó képet hozzá.

– Ezt nem ígérhetem meg.

– Próbáld a dolgok jó oldalát nézni – mondta Attila, aki gond nélkül nősülhetett is akár a munkaruháiban, így könnyen beszélt. Csakhogy míg ő valószínűleg kertészkedni is Armani-ban szokott, én általában pólót, farmert és bakancsot húztam a hétköznapi napokon – nem véletlenül.

– Igen? Miért, hol a jó oldala? Mondtam, hogy utálok a nagy felhajtású esküvőket.

– Kell a nagy felhajtás, ezt már elmagyaráztam.

– Fel is fogtam, ez azonban nem ok arra, hogy tapsikoljak örömben.

– Persze hogy nem, de tekintheted a kiruccanásunkat kikapcsolódásnak is.

– Szerinted mennyiben tekinthető kikapcsolódásnak egy olyan út, aminek az elsődleges célja az, hogy egy kamuesküvő kapcsán felderítsünk egy sorozatgyilkosságot?

– Nem tudom – tette odébb az utolsó dobozt is az útból. – Nekem ez kikapcsolódásnak tűnne, ha valaki heteken keresztül el akart volna tenni láb alól egy ütős átokkal.

– Valaki? – kérdeztem vádlóan. – *Valaki?*

– Muszáj felelősséget vállalnom családtagjaim minden egyes tettéért? – kérdezett vissza szentelenül. – Lépj már túl ezen. Koncentrálj arra, hogy az átoknak vége, és végre lazíthatsz egy kicsit. Jót tenne egy kis környezetváltozás.

– Tulajdonképpen van valami abban, amit mondasz – ismerem el vonakodva.

– Garantáltan nem kellene jártnod az agyadat hülyeségeken – mutatott rá a lényegre Attila. – Mint például azon, hogy felbukkan-e még valaha az expasid, aki, ha engem kérdezel, nem fog, úgyhogy eleve fölösleges is ezen tipródnod – vetette bele magát a fotelembe.

– Nagyon szeretnéd, hogy ne kerüljön elő már többet az életben, igaz?

– Igaz, de esküszöm, nem tettem el láb alól. Azt gondoltam, úgyis győz a szerelem.

– Vagyis te?

– Vagyis én. *Én* nem hagylak el. Soha. – Szarkalábai kisimultak, arcáról eltűnt a kedélyes félmosoly.

– Soha, amíg a múzsa csókja tart – helyesbítettem.

– A soha az soha – nézett rám Attila. Tekintete nem tűrt semmiféle helyesbítést, szürkés-kék szeme eltökélten ragyogott. – Mindenféle módosítások nélkül – mondta. – Tudod, sírig tartó szerelem.

– Tehát addig, amíg ez a szerelmes éned metaforikusan sírba nem kerül – értelmeztem szavait a magam módján. – Mert ennek vége lesz, ezt te is tudod.

– Valami miatt te ezt hiszed. Nyilván így könnyebb elutasítanod, bár azt fel nem foghatom, hogy miért választod a vámpírjaid elől elbujdosó fantom exet egy hús-vér pasi helyett.

– Talán mert az a fantom ex nem is annyira fantom, és annyira régen még nem ment el, hogy exnek tekintsem. És nem

utolsósorban azért, mert ellentétben veled, ő nem egy félresikerült mágia miatt zúgott belém.

– Beszéljünk másról – szólt közbe Attila rutinosan.

– Jó beszéljünk másról! – hagytam rá a kelletténél kissé emeltebb hangerővel. – Hol is tartottunk?

– Ott, hogy milyen remekül ki fogunk kapcsolódni.

– Igen, frankó lesz – bólintottam. – Már ha nem fogunk egymáshoz szólni.

Elhallgattunk. Úgy három másodpercre. Ritkán tudunk csöndben maradni egymás társaságában.

– Az nem fog menni, ahogy ismerem magunkat – jegyezte meg Attila, én meg elröhögtem magamat, mert tudtam, mennyire igaza van.

– Olyan lehetetlenül viselkedsz, hogy úgysem állom meg szó nélkül – állapítottam meg.

– Hát, te sem vagy éppen az a simulékony természet, és akkor még finoman fogalmaztam – felelte kedvesen.

– Tehát mikor indulunk? – váltottam témát.

– Holnap – felelte. – Vagyis a költözést kénytelen leszel elnapolni.

– Már megszoktam – huppantam le a kanapéra.

– Viszont, ha szabad megjegyeznem, úgy veszekszünk, mint-ha évek óta házasok lennénk.

– Te már csak tudod – dünnyögtem az orrom alatt. Könnyen beszélt egy felrúgott érdekházassággal a tarsolyában.

– Amivel csak annyit akartam mondani – fordult felém jól ismert, csibészes vigyorával –, hogy ha már így állunk, akár komolyan meg is fontolhatnád a kérdésemet.

Legszívesebben ajtót mutattam volna, de csak sóhajra telt az erőmből: rádöbentem, hogy tökfölöslegesen dobozoltam be a ruháimat – holnap ugyanis nem költözni, hanem utazni fogok.

2.

Az utca- és térátnevezési örület sokszor bizonytalanított el a budapesti tájékozódásban, de az Erzsébet tér legalább Erzsébet tér maradt – igaz, elé került egy „Báthory” családnév. Ide beszéltem meg találkozót Danival, aki megígérte, hogy rendelkezésemre bocsátja barátnője, Niki bőröndjét. A nagyméretű koffer valahogy hiányzott a Borbíró-örökségből: Dani nem utazott gyakorlatilag sehová, én viszont rendszeresen, de azt egy méretes hátizsákkal tettem. Egy esküvőre azonban mégsem vihetek kizárólag szakadt pólót és kopott farmert, még ha az eseményre rám erőszakolt ruhát nem is innen kell magammal cipelnem, gondoltam. Persze, vehettem volna egy bőröndöt, kivételesen teltt is volna rá, de ha sok mindent nem is, a spóroláshoz való ragaszkodást azért sikerült megörökölnünk felmenőinktől. A fölösleges pénzkidobás fizikai fájdalmat okozott, s mivel sejtettem, hogy belátható időn belül még egyszer nem fogok bőröndbe pakolni, kizártnak tartottam, hogy ilyesmire szórjam a pénzt, amiért elég rendesen megoldogztam. Ha az ember majdnem belehal a küldetésbe, amiből némiképp meggazdagodik, tízszer is meggondolja, hogy hülyeségre költsön-e. A nehezen szerzett pénztől nehezebb megszabadulni.

Korán érkeztem, de nem bántam. Találtam egy üres padot a fák kellemes árnyékában, leültem rá. A július végi forróság még az árnyékos ülőhelyet is alkalmassá tette egy kisebb volumenű Dózsa György-émlékverseny lezavarására, de szerencsére hosszú vászonnadrágban voltam, így megúsztam égési sérülések nélkül. Sajnos az elmúlt évek egyik legnagyobb tereprendező beruházása épp a vámpírok által frekventált tereket érintette, így a kényelmes, és kevésbé felforrósodó fadeszkákat öntött fémből készült padok váltották fel ezen a környéken is. A fémpadokat

könnyebb tisztán tartani, továbbá nem lehet róluk lefeszíteni egy lécet sem karózás céljából. Egy nagyobb sajtóvisszhangot kapott ügy után indult be ez a beruházásdömping, és bár tény, hogy a padokat többnyire árnyékos helyekre rögzítették, a legtöbben inkább a napsütötte gyepet választották, és nem próbálkoztak a forró fémmel. Még jó, hogy aránylag kevés vámpírgyereket tud felmutatni ez a társadalom, dohogtam magamban. Más sem kéne még, mint EU-konform, famentes vámpírgyerek-játszóter – cserélhetnénk le szép sorban a nagy gonddal kialakított fa-elemeket. Persze, ha megvannak még valahol a régi vaslibikókák és körforgók, no meg a fémhinták, aránylag kevés erőfeszítéssel vissza tudnánk utazni a múltba, és csodálatos szocreál játszó-tereket kreálhatnánk. A múlt varázsa a jövő örökifjú nemzedékének. Brrrr! A negyven fok ellenére is kirázott a hideg ettől a gondolattól.

Míg a táskámban kotorászom, hogy előhalásszam a könyvemet, elfutott előttem két, rózsaszín futóruhába bújt csaj, én pedig ámulattal követtem őket a tekintetemmel. A reggeli zápor nyomát már egy árva elsötétült folt sem jelezte az utcákon, sőt a levegő is száraz maradt, mintha nem is párologott volna el pár tekintélyesebb méretű pocsolva az aszfaltról. Bámulatra méltó elszántság és erőnlét kell ahhoz, hogy valaki nekiálljon ekkora hőségben kocogni – nem mintha valaha is próbáltam volna... Én maradtam a kevésbé megterhelő mozgáskultúránál, és itt most nem a tai chi-re gondolok, hanem az olvasásra.

A közelemben két tinédzser kártyázott a kompromisszumos határmezsgyén: már nem ültek tűző napon, a puha fű helyett így az aszfaltos részre kényszerültek, viszont a padra nem akaródzott ráülniük. Mondjuk, ez utóbbin nem csodálkoztam: a cigány lány színes, hosszú szoknyában volt, de a fiú egy szakadt rövidnadrágot viselt – na, abban már én sem lettem volna ilyen bevállalós.

Egy kellemes szellő végigpörgette könyv lapjait, de nem boszszankodtam, örültem, hogy megmozdult végre a levegő. A lány kezéből azonban kiröppent egy kártyalap, és a két fiatal egyszerre pattant fel nevetve, hogy időben elkapják a kis szökevényt, amit a lábamhoz sodort a szél. Lehajoltam, és gyorsan felkaptam. A lány megállt előttem, és mosolyogva kinyújtotta a kezét. Odaadtam a kártyát, ami – legnagyobb meglepetésemre – nem francia kártya volt, ahogy korábban tippeltem, hanem cigány kártya, egyszerű rajzokkal és feliratokkal. A lány a lapra pillantott.

– Esküvő – olvasta el a feliratot sejtelmes hangon, jól elhúzva az „s” hangot. Megremegtem. Utálok, amikor a véletlenek klappolnak, és úgy tűnik, mintha lenne jelentőségük. Zavartan próbáltam elmosolyodni, majd visszabújtam a könyvembe, de a lány nem tágitott, sőt a fiú is csatlakozott. – Esküvő előtt nem árt körbejárni a vőlegényt. Ha akarod, jósolok neked.

Felnéztem. A lány hajába belekapott a szél, de ő meg sem próbált küzdeni az elemekkel, türelmesen várta, hogy újra láthatson, és hatalmas barna szemével esdeklően nézhessen rám. Engem viszont nem hatott meg sem az őziketekintet, sem a sárga és narancs flitterekkel díszített piros, rojtos póló. Bár ez utóbbi, az orromba szállt porfelhővel együtt, majdnem könnyeket csalt a szemembe.

– Köszönöm, nem – mondtam, és visszatértem a könyvemhez. Próbáltam udvariasan hárítani. Teljesen hiábavalónak éreztem volna rámutatni, hogy elég nagy mostanság a konkurencia, és ő nem nagyon rúghat labdába a jövőmondás terén. Egy médiumot elég nehéz überelni, ugyebár. Ráadásul a környék legtehetségesebb látója speciel a főnököm felesége – nem mintha ez olyan nagy öröm lenne.

– Nem kérek érte pénzt. Elkaptad a lapot, tartozom ennyivel.

– Sajnálom, de...

– Jó vagyok – vágott a szavamba a lány. – Nagyanyámtól tanultam. Ugye, jó vagyok, Karcsi? – fordult a srác felé, aki zsebre vágott kézzel bámulta a könyvemet.

– Nagyon jó – bólintott Karcsi, majd úgy döntött, ezt nem árt kifejteni. – Azt is megjósolta, hogy megbukok fizikából – dicsérte a lányt. Próbáltam udvariasan nem megsérteni őket azzal a megállapítással, hogy ez nem feltétlenül utal kimagasló jósképességekre, de gyorsan rájöttem, hogy a srác is csak viccelt. Összeszeakadt a tekintetük, és elnevettek magukat.

– Csak emelj kétszer a pakliból, és megmondom a szerencsédet – erősködött a lány hajthatatlanul, mosolyogva. Szoknyáját a lábához simította, majd merészen leült mellém a padra, és elém helyezte a kártyákat. Az emelések után egymás mellé rendezte a kisebb kártyacsomagokat, majd felcsapta mindegyik legalsó lapját. – Szerelem, munka, ház – olvasta a lány. – Miről jósoljak először? Szerelem? – kérdezte bizalmaskodva, újabb lapokat csapva fel, miközben összeráncolt homlokkal hajolt a porcsíkos pad felé.

– Nem – feleltem gyorsan. Szerelmi jóslás? Még csak az kéne! Nem mintha attól kellett volna tartanom, hogy egy poénból jósló cigány lány tényleg meglát valamit, de a reflexeim sokat fejlődtek az elmúlt hónapok folyamán. – Munka – mondtam. – Legyen inkább munka.

A kerekded arcra megkönnyebbülés ült ki.

– Jobb is – mosolyodott el, majd a lapokat gyorsan visszafordította, és a „munka” csomagból hajtott fel másik kettőt. Megütkezve néztem rá. Nem, nem hittem, hogy tényleg lehetséges kártyából jósolni, és főleg azt nem, hogy pont ez a leányzó lenne rá képes, de egy rakás balszerencse túlélése után az emberben könnyen feltámad a gyanakvás.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem a kártyákat mustrálva. Egy izzadságcsepp lassan végigfolyt a nyakamon, és most kivételesen nem bántam volna, ha feltámad a szél, de egy fűszál sem moccant. Hirtelen megszűnt az állandó zsongás a fülemben, mintha valaki elcsendesítette volna a parkot, és én kénytelen voltam a lány minden egyes szavát kristálytisztán hallani.

– Sehogy – felelte nagylelkű legyintéssel. Összenézett a sráccal, akárha valami hétpecsétes titkot őriznének, épp csak nem hunyorogtak egymásra. Ha ezek összebeszéltek, hogy rám hozzák a frászt, és ez kiderül, én nem tudom, mit csinállok, gondoltam. Van humorérzésem, de egy átok nyomot hagy az ember személyiségén, bizonyos poénokra nem voltam vevő. Figyeltem a kezét, és megmosolyogtam az ujjait díszítő gyűrűkollekciót. – Munka. Jó választásnak tűnik. Biztosan nagyon sikeres vagy abban, amit csinálsz – mondta egy megnyugtatónak szánt mosollyal. Hát, ha a túlélést sikertörténetnek könyveljük el, akkor mindenképpen, gondoltam. – Különleges emberekkel dolgozol együtt – mondta sejtelmesen fátyolossá vált hangon, miközben a „Vér” és a „Tolvaj” elnevezésű lapokra meredt.

Az nem kifejezés, bólintottam. Főleg, ha azt vesszük, hogy ezek a különleges emberek leginkább nem is emberek. Mióta ugyanis a Nemzetbiztonsági Hivatal alá tartozó, ám hivatalosan nem is létező Természetfeletti Ügyek Osztályára kerültem mint vámpírológus, az időm nagy részét különféle vámpírokkal és alakváltókkal töltöttem, lehetőleg élet-halál közt lebegve, vagy legalábbis halálos fenyegetések árnyékában. A vér és a tolvaj szavak nagyjából le is írták fő munkatársaimat. Mert hát mi a vámpír, ha nem vértolvaj? Persze, az is lehet, hogy csupán a vér utalt az agyaras élőholtakra, a tolvaj pedig a Nemzetbiztonsági Hivatal alkalmazottaira – Magyarországon sose tudhatja az ember, ugyebár.

– Veszélyes feladatokat látok a múltban és a jövőben – mondta a lány. Mintha a srác felől elfojtott nevetés apró horkanását véltem volna hallani. – Sokat vállalsz. Nem tudsz nemet mondani a kihívásoknak. Márpedig a kihívások mindig megtalálnak – értelmezte a „Levél” és a „Villámlás” lapok kombinációját. A rajzok nem egy stílusban készültek, látszott, hogy legalább kétféle pakli lapjai alkották a jóslócsomagot. Ez az amatőrizmus megnyugtató, és miután a lány szája szegletében is mosoly bujkált, egyértelműnek tűnt, hogy még a lány sem hisz a cigány kártya jóvendőmondó erejében, pedig amit mondott, óriási általánosítás volt ugyan, de igaz. A kihívások megtalálnak, szó se róla. Első megbízásomból adódóan például beépültem az IQ-vámpírok közé. Ami elméletben is durván hangzik, hát még a gyakorlatban. Nekik szükségük volt egy vállalkozó szellemű, el nem vámpirosodott humán lúzerre, aki hajlandó párbajra menni féltett kincsükért, az elrabolt Ligeiáért. Akiről egyébként akkoriban azt hittem, hogy valami drágaköves ékszer, de időközben kiderült, hogy egy vámpírmúzsa – ami sokkal nagyobb szívás. Innentől fogva kezdtek igazán elfajulni a dolgok. Egy múzsacsóknak köszönhetően a csodával határos módon megnyertem a párbajt, és visszaszereztem az agyas agyarasoknak Ligeiát. Ők hálájuk jeleként tiszteletbeli IQ-vámpírnak választottak, ami elég gáz, ha az ember igazából nem szeretne vámpírrá válni, de egyben meglehetősen izgalmas egy vámpírológus számára, akinek szent küldetése, hogy minél többet tudjon meg a vérszívó lényekről. Kihívás? Nevezhetjük így, igen.

A „Villámlás” mellé kikerült a „Katonatiszt” lap is, mire a lány megcsóválta a fejét.

– A főnököddel nem egyszerű a kapcsolatod, de a közös célok segítenek felülemelkedni a problémákon – folytatta jóslást.

Mily' eufemisztikus fogalmazás, bámultam az egymás mellé került lapokat. Hogy is lehetne egyszerű a kapcsolatom egy olyan főnökkel, aki táltos, képes bikává változni, nős, de Ligeia harapása óta örülten belém van zúgva, és még ráadásul le is feküdt velem? Mutass egy főnököt, akivel lehetne ennél bonyolultabb a viszonyom, és én önként jelentkezek egy újabb bevetésre Rocco vámpírúr háza táján.

– A vörös haj balszerencsét hoz – mondta számomra meglepő logikátlansággal a lány, miután felfordított egy újabb kártyalapot. Nyilván már nem a „munka” témakörnél jártunk, és a jobb szélső csomagból húzott, csak nem vettem észre.

– Tessék? – kérdeztem vissza értetlenkedve, majd egyből meg is feddtem magamat. Csak nem magyarázatot várok?

– „Szerető” és „Tűz” lapok egymáson. Nem valami jó kombináció, főleg ha a „Ház”-at érinti, vagyis a családot és a közeli kapcsolatokat. Óvakodj e kettőtől. – Rám nézett, és egy pillanatra megpihentette tekintetét előrebukó vörös sörényemen. – Legalább a tűztől – módosította az elhangzottakat.

Na, frankó, gondoltam. Óvakodjak a tűztől, ez végül is bárkinél jó szöveg lehet. A vörös hajú hölgyet ábrázoló kártyalappal együtt viszont kicsit durván passzolt a dolog. Nem tudtam nem Ágnes néném festményére gondolni, és arra, hogy jobb lesz eldugni azt az örökséget valami biztos helyre, hátha azon is valami átok ül. Az ember sohasem tudhatja.

Újabb lap került a padra. Én értetlenül bámultam a kártyaasztallá változott fémlapot, legfelül a „Vihar” kártyával, a lány szeme viszont elkerekedett.

– A szél – szólalt meg végül –, az se jó.

Nekem mondod, jegyeztem meg magamban. Van pár hátulütője annak, ha valaki egy táltos társaságban tölti az idejét. A környékbeli üveggel például olyan közeli nexusba kerülsz,

hogy egy idő után már kedvezményesen javítja a túl gyakori viharoktól töredezett ablakaidat. Lehanggoltan sóhajtottam, a lány pedig a barátjára sandított egy pillanatra, és érdekes módon most az kezdett el zavarni, hogy Karcsi némán figyelte a jóslást, és egyre kevésbé volt vicces hangulatban.

– Látok egy nagy utazást – jelentette be némi hümmögés után a lány. Hát, most már én is látok egyet, gondoltam beletörődve. – És...

– És? – kérdeztem várakozva, miután láttam, hogy egy hirtelen mozdulattal összerendezte a frissen felcsapott lapokat.

– Ennyi – jelentette ki határozottan.

– De mi van a bekevert kártyákkal? – kérdeztem. – Azokról nem mondtál semmit. – A lány villámgyors mozdulattal összekeverte a paklit, és az ölébe rejtette a lapokat.

– Hát, a nagyanyám mindig azt mondogatta, hogy az ilyen nagyon negatív lapokról csak óvatosan szabad nyilatkozni. Én meg még nem tanultam ki mindent, inkább nem mondok semmit.

– Nagyon negatív lapok? Mégis, milyen lapokról beszélsz?

– Hát... volt egyszer az „Özvegyember” ...

– Az mióta negatív? – kérdeztem megkönnyebbülten.

– Hát, magában nem is az – mondta a lány. – De ott volt mellette a „Hamisság” és a „Halál” is.

– Halál? – hebegtem döböntem.

– Erőszakos halál, igen. Úgy tűnik, hogy valaki, aki fontos szerepet tölt be az életedben, feláldozza magát, hogy megmentessen. Hamisság és halál. Ez halálcserét jelent, ha jól emlékszem. Az „Özvegyember” meg mély érzelmeket, vagy özvegyembert, esetleg egyszerűen egy idősebb férfit... de a „Hamisság”-gal együtt jelentheti azt a nőt, akinek a halála után özvegyen marad valaki. Szóval ez elég bonyolult.

– Bonyolult? Valaki meghal értem, és azt sem tudni, férfi-e vagy nő? – kérdeztem idegesen.

– Sajnálom – felelte a lány, és megigazította ujjain a gyűrűit.

Körbenéztem. Kandi kamera? Attila szórakozik velem? Mondjuk ennyire ízléstelen tréfát még belőle sem néztem ki. Nem láttam semmi gyanúsat a közelemben. Két sakkozó férfi tíz óránál, pár járókelő körülöttük, egy görkorizó dilettáns, meg egy rakat babakocsis anyuka. Miért mondana ilyet bárki is egy kuncsaftnak? Mi motiválhatja? Vagy ki? A lány és a fiú komoran néztek rám, de ettől még lehet átverés, gondoltam. Csakhogy az ördög nem alszik.

Élénken élt még emlékeimben az az időszak, amikor minden ellenem irányult, és sikerült majdnem megint elhaláloznom (egy párszor), mert néhányan úgy határoztak, jobb lenne a világ nélkülem. Az egyikőjük volt Rocco, aki elrabolta annak idején Ligeiát. Hozzá csatlakozott Attila médium felesége, Eszter, bár igazából az átkot nem ő szórta rám, hanem kedves öccse. Eszter mindössze annyit tett, hogy elfelejtette jelezni, mit látott, mint médium. Gondolta, nem árt, ha picit büntibe kerülök – legyen ez intő jel minden olyan vámpírvadásznak a jövőben, aki egy médium férjét viszi ágyba. Bár azt továbbra is fenntartom, hogy arra a bizonyos frenetikus ágyjelenetre már kizárólag az átok miatt kerülhetett sor, vagyis nem tehetek róla. Átokmentes állapotomban biztosan nem csábítom el a saját idegbeteg, tapló, belém zúgott táltos főnökömet, ennyire még én sem vagyok lúzer. Vámpírokra vadászni menő; házitáltosra lőni nem menő – viszont életveszélyes. És most újra körvonalazódni látszik egy életveszélyes helyzet, már ha hihetek egy kicsaj jóslatának.

A táskámba nyúltam, és a pénztárcámból előhalásztam egy ötezerest.

– Ha megmondod, ki küldött ide, odaadom ezt a pénzt.

A lány szemében mohó vágyakozás csillant fel, de nem nyúlt a bankjegy után.

– Sajnálom – rázta meg a fejét szomorúan. – Senki nem küldött.

Vagy aki küldött, sokkal több pénzt adott, gondoltam magamban. Bárki lehetett. Bárki, aki nem sajnál egy kis lóvét arra, hogy rám hozza a frászt. Egy az ellenségeim közül, akiknek a száma szépen gyarapodik mostanság. Vagy akár egy a jóakaróim közül – már ha vannak ilyenek –, aki figyelmeztetni akart. Vagy a lány nem hazudik. Vajon hogy tesztelhetném?

– Még nem jósoltál a szerelemről – mondtam hirtelen ötlettől vezérelve. – Mégiscsak érdekelné a téma.

A lány a padra helyezte a paklit. Emeltem, kétszer egymás után, ő felhúzta az alsó lapokat, majd a „Szerlem” kártyával jelzett bal szélső csoport aljáról húzott fel újabb három lapot.

– Egy férfi, két nő. Sose jó. – Az nem kifejezés, gondoltam egyetértően. Főleg ha a másik nő a férfi bosszúszomjas felesége. – Nem vagytok egy súlycsoportban – folytatta a lány, én pedig kénytelen-kelletlen beláttam, hogy igaza van. Vajon melyik univerzumban lennék képes felvenni a harcot egy feleséggel, aki terhes, bosszúszomjas, és bármikor képes elhallgatni előlem, hogy épp megátkoztak? Esélyem sincs. Nem mintha eddig nagyon azon gondolkodtam volna, hogy szeretnék egy esélyt Attilánál. Akkor meg miért gondolok így Eszterre?!

– Ennyi? – néztem a lányra. Amit mondott, az igazából inkább Attila szerelmi életére vonatkozott, de mivel ő épp belém volt zúgva, ez meghatározta az én lehetőségeimet is. Ha szerelemről kérdezek egy jósnőt, ezt látja, naná, egy ilyen érzélem elfed minden mást. Sosem fogom megtudni tőle, Géza szeret-e még, vagy visszajön-e hozzám.

– Azt hiszed, távol tudod tartani magad ettől a szerelmi csapdától, de tévedsz.

– *Ettől* a szerelmi csapdától? Mégis, melyiktől? – érdeklődtem, hátha kapok valami kézzelfogható információmorzsát.

– Attól, amelyekben egy bika nem képes fékezni az indulatait – nézett rám a lány, kezében egy „Bika”, egy „Vágy” és egy „Csapda” lappal. – Úgyhogy, ha van bika jegyű ismerősöd, azt hiszem, jobb lesz tőle távol tartanod magadat.

– Értem – feleltem, és a lány legnagyobb meglepetésére, a kezébe nyomtam az ötezetrest. – Megdolgoztál érte – mondtam.

– Köszönöm – felelte a lány széles mosollyal, és még mielőtt meggondolhattam volna magamat, elszaladt a pénzzel. A fiú utána iramodott, önfeledt nevetésüket pedig messzire vitte a lustán működő szökőkút vize.

Ott maradtam egyedül a padon, és úgy éreztem, ez a jóslat olyan súllyal nehezedik rám, hogy két bőröndben is nehezen tudnám hazacipelni. Valaki meg fog halni értem – és annyira könnyű volt elhinnem.

3.

Egy vészterhes jóslattal és egy elegáns, sötétzöld bőrönddel gazdagabban érkeztem az IQ-vámpírokhoz. És nem, ez kivételesen nem a mazochista program része volt, hanem a vigaszélmény begyűjtését célozta. Mondhatnánk, hogy ez hűen jelzi, mennyire nyomorulttá vált az életem az elmúlt hetekben, hisz épeszű ember egy kis pozitív energiáért nem a vámpírokhoz jár-kál, de ez most vis majornak tekinthető helyzet volt: Koppányhoz igyekeztem.

Koppány, aki épp Ligeia ihletet adó harapásának hatása alatt állt, egész normális ember volt. Vagy legalábbis olyasva-

laki, aki elveszítette vámpírsága legjellemzőbb tulajdonságait, viszont szert tett valami nagyon emberire: a szívdobogásra, valamint az ezzel járó ihletre. Kár, hogy ez sem fog örökké tartani, hiszen egy vámpírmúzsza harapásának hatása, mint megtudtam, csak ideiglenes. Az intenzív időszak a legtöbb „megihletett” esetében csupán pár hétig tart, míg a szerencsésebbek akár néhány hónapig is élvezhetik ezt az állapotot. Az intenzív időszak után Koppány régi vámpír-önmaga lesz: a szíve újfent elnémul a mellkasában, és szigorúan fogja őrizni azt az apró kis lélekdarabot, ami felszabadult a múzsaharapás következtében.

Nem szerettem erre gondolni. Tudtam, nehéz lesz elveszítetni valakit, aki szinte a barátommá vált. És valahányszor erre gondoltam, egyúttal az is megfordult a fejemben, milyen lesz elveszíteni azt az Attilát, akit most ismerek, majd visszanyerni a régit, aki csaknem akkora tapló tud lenni, mint egy átlagos vámpír. A mostani Attila viszont egészen közel került hozzám, ezt nehéz lett volna tagadni. Persze – vigasztaltam magam –, nem volt nehéz dolga, miután Géza, a kedvesem lelépett, egyébként pedig nem nagyon mozgok épkézláb férfiak között, így a vámpír haverjaim mellett pedig még egy táltos is jó partinak tűnik.

Az IQ-vámpírok egy hatalmas, régi szakkollégiumi épületben vertek tanyát, ami megfelelt egy igényesebb vámpírközöség elvárásainak, hiszen inkább emlékeztetett palotára, semmint oktatási intézményre. Gondolom, az impozáns épületet állami támogatással tartják fenn, elvégre a társaság nagy része a kormány tanácsadói közé tartozik. Hála nekik, egészen rendbe jött az államháztartás, így én aztán nem reklamáltam amiatt, hogy az éjszakai díszkivilágításra esetleg az adófizetők pénzéből futja.

Az alagsorba siettem, Koppány szobájához. Szokás szerint vérmedve testőrőség vigyázott a legyengült vámpírira, de velem most már nem kekeckedtek, szabad bejárásom volt Koppányhoz.

– Sziasztok, srácok! – köszöntem lelkesen, cserébe pedig kaptam egy morgást a jobbra álló vérmedvétől, és egy „szasz”-t a balra állótól. – Koppány?

– Bent van – bólintott Rómeó, és előzékenyen bekopogott az ajtón helyettem. Az alagsorban fülledt meleg volt, de gyanítottam, hogy Rómeó tél közepén is mellkasig nyitott élenkcsíkos inget visel, mert másban még nem láttam pompázni. Persze, a vastag, WC-lehúzóznak is beillő aranylánc nem igazán érvényesül egy szolid, sziürke szmokingon. Rómeó öltözetét mindig megmosolyogtam, de már régóta tudtam, hogy ő is, mint legtöbb likantróp társa, a beilleszkedés nagymestere, és öltözködésével is csak igyekszik megfelelni környezete elvárásainak.

Koppány kinyitotta az ajtót, és széles mosollyal köszönt.

– Gyere be – mondta, és gyakorlatilag behúzott a szobájába.

– Most nem érek rá modellt ülni – közöltem gyorsan, mire Koppány ajkai csalódottan lebiggyedtek. – Épp csak beköszöntem.

– Kár – mondta. – Mindegy, azért ezt elviheted – nyújtott át egy gondosan becsomagolt festményt. Tudtam, mi van benne: a kép, amit már múlt hétre ígért, és végre elkészült. Koppány irdatlan tempóban festett most, hogy a múzsaharapás intenzív periódusát élte. Párhuzamosan több képen is dolgozott, és bár volt némi alvásiigénye, nem kellett holtan tölteni a nappalait, így akár napi 18-20 órát is dolgozott anélkül, hogy lemerült volna. Bámulatós volt, és persze ijesztő.

– Szóval tényleg nekem adod – öleltem magamhoz a képet.

– Megígértem. És emberként általában állom a szavam.

– Bár nem vagy ember.

– De ennél közelebb már nem fogok kerülni az emberléléhez, ezt te is jól tudod. És rühellem, hogy mindig belekösz a mondanómba. – Hátrahúzta homlokán a kendőt, ami felfogta előrebukó hajtincseit. – Még akkor is, ha igazad van.

– Bocs – mondtam. Utáltam, hogy nem bírtam visszafogni magam, amikor nagyon is tudatában voltam annak, mennyire érzékenyen érinti Koppányt a téma. Az egy dolog, hogy tükörbe továbbra is hiába nézett, de valóban volt benne valami határozottan emberi. Átjárta őt az a parányi – bár kárhozatra ítélt – lélekdarab, amire olyan büszke volt.

– Holnap ráérsz? – kérdezte mohón. Nem volt haragtartó típus mostanában.

– Nem igazán – mondtam. – Az előbb nem fogalmaztam pontosan. Nem egyszerűen beköszönni jöttem, hanem elköszönni. Elutazom egy kis időre.

– Mikor jössz vissza? – szegezte rám tekintetét. Extrémén sötétbarna szeme komoly vallató erővel bírt.

– Még nem tudom. Muszáj egy kicsit lazítanom – feleltem. Tulajdonképpen igazat mondtam; más kérdés, hogy lazításra nem nagyon számíthattam kis kiruccanásom idején.

– Az az átok-dolog megviselt, tudom – bólított megértően. – De ez az utazás egy elég hirtelen támadt ötlet, nem igaz?

– Mint minden jó ötlet – hazudtam, mint a vízfolyás. Megtehettem, Koppány hazugságkiszimatoló vámpírtulajdonsága egyelőre felszívódott. Csak el ne felejtsek visszaállni igazmondó üzemmódba, amint elszáll az ihlete, figyelmeztettem magamat.

– Siess vissza – simított végig az arcomon puha ecsetével.

– Azon leszek – ígértem.

– Megölelhetlek? – Ezt mostanában mindig megkérdezte. Én pedig mindig igent mondtam, mert tudtam, miért kéri. – Tudod, lehet, hogy mire legközelebb látjuk egymást...

– Igen, tudom – feleltem, és hagytam, hadd öleljen olyan szorosán, ahogy csak embererejével bír.

4.

Az a jó abban, ha a vámpírszálláson az ember a nappali órákban teszi tiszteletét, hogy az épület szokatlanul nyugodt, hiszen gyakorlatilag mindenki az igaztalanok álmát alussza az elsötétített helyiségekben. Kivételt képeznek a vérmedvék, akik ezeket az álmokat őrzik, és pár rutinosabb vámpír, akinek nincs szüksége arra, hogy a teljes nappali időszakot hullamereven töltsen. Ennek tudatában éppen nem volt meglepő, hogy összefutottam Fehérhollóval, bár eredetileg nem terveztem őt is meglátogatni.

– Nahát, Bori! Micsoda meglepetés – mondta színpadias fejcsóválással, amiből egyből tudtam, hogy ebben a megjegyzésben kábé annyi igazság lakozik, mint amennyi a gyengédség egy vérmedve visszakézből adott pofonjában.

– Szervusz – mondtam kimérten. Fehérhollóval sohasem tudni, hányadán áll az ember. Egyszer megmentette az életemet, amiért örökre hálás leszek neki. Azt viszont nehezemre esik elfelejteni, hogy életveszélybe egyáltalán azért kerültem, mert a neki szánt ezüstgolyó épp belém fúródott.

– Azt hittem, már javában csomagolsz – jegyezte meg, majd elegánsan elsétált volna mellettem, ha meg nem fogom a karját. Épp csak egy pillanatra. Mert azon nyomban belém hasított a tudat, hogy vámpírkarokat nem fogunk meg *csak úgy*. És főleg nem az IQ-vámpírok urának karját. Ezt már nyilván többen nagyon megbánták. Fehérholló azonban nem tűnt bosszúsnak, sőt kifejezetten élvezte gyötrődésemet. – Igen? – kérdezte felhúzott szemöldökkel. Hófehér, hosszú haját hátravetette, mire én is kényszerít éreztem vörös sörényem elrendezgetésére.

- Ki mondta, hogy költözöm? – szegeztem neki a kérdést.
- Azt senki – felelte nyugtalanító nyugalommal. – Azt már inkább, hogy utazunk.
- *Unk?* – kiáltottam idegesen. – Hogy érted azt, hogy *utazunk?*
- Hát mi – mondta magától értetődően Fehérholló. – Vagyis te meg én. No és persze Attila.
- Ezt nem hiszem el! – üvöltöttem a kongó folyosón. Nagy mázli, hogy egy vámpírtanyán a hullák nem ébrednek fel semmiféle kiabálásra, a vérmedvek meg alapjában véve nyugodt fickók, és különben is csak akkor cselekszenek, ha egy vámpírúr utasítja őket. Az meg épp velem volt elfoglalva, így üvöltözhettem kedvemre.
- Pedig ő is jön – vigyorgott Fehérholló. – Vagy szívesebben utaznál csak velem? Talán megoldható.
- Úgy értem, ezt nem hiszem el! Hogyhogy te is jössz?
- Attila határozott kérésére, bár, ha jól látom, ezt elfelejtette megemlíteni.
- Az nem kifejezés – mondtam pár decibellel halkabban.
- Hát, erre nem tudom, mit mondjak – közölte alig visszafojtott mosollyal. Vagyis egészen pontos elképzelései voltak azt illetően, mivel tudna még egyet belém rúgni. – Hacsak azt nem, hogy viszlát a vámpírrepülőgépen – nézett rám vigyorogva, hogy döbrent képemet örök életre az emlékezetébe vésesse. Elegánsan továbbsiklott, és ezúttal nem adott esélyt arra, hogy megállítsam.

5.

Ha tehettem volna, telefonon keresztül ordítom le Attila fejét, mert látni sem akartam a képét, de ez nem jött össze. Először is,

egy jókora festményt kellett hazacipelnem a hónom alatt, és így meglehetősen nehézkes a telefonálás. Arról nem beszélve, hogy az utcán még telefonban sem ordítunk olyanokat, hogy „töröld ki a segged a vámpírrepülővel”. Mire viszont hazaértem, Attila már az ajtómnál várakozott, nyilván Fehérholló riasztásának köszönhetően. Hogy mikor és miként lettek ilyen puszipajtások, el nem tudtam képzelni.

– Megmagyarázom – emelte fel kezét védekezően, míg az ajtóhoz robotgattam. Nem mintha Koppány képét hozzá akartam volna vágni, ahhoz túlságosan is a szívemhez nőtt az a festmény.

– Azt jól teszed! – sziszegtem, és nagy nehezen kinyitottam a zárat. Beléptünk a lakásba, és ott már nem fogtam vissza magamat. – Fehérholló? Vámpírrepcsi? Mégis, mi jön még? Roccót nem hívtad meg véletlenül a bulíra? És ugyan miért olyan fontos Fehérholló jelenléte? Ő lesz a tanú, vagy mi? – Végre levegőt vettem, Attila gyorsan ki is használta.

– Tudod, hogy szeretlek... – mondta gyorsan, miközben szürkés-kék szemével gyakorlatilag levetkőztetett. Általában bejön ez az átható tekintet, de abban a pillanatban ez pont annyit ért, mint vámpírtámadás ellen a felsliccelt miniruha.

– Ez a válaszod? – néztem rá döbbenetben. – Ennyi?

– Ez a kezdete, és folytatom, ha hagynád végre.

– Hallgatlak – feleltem, miközben próbáltam megfejtetni Attila tekintetét.

– Te is tudod, hova megyünk, miért megyünk.

– Igen.

– Te is tudod, hogy valószínűleg nem lesz veszélytelen az utunk.

– Igen. Ezért visziünk magunkkal egy vámpírrurat, mert úgy sokkal nagyobb biztonságban fogom érezni magam.

– Valahogy úgy – biccentett Attila elégedetten, hogy nem kell túlmagyaráznia a dolgot.

– Ez szarkazmus volt, bakker! – üvöltöttem a fülébe.

– Ó! – felelte erre nemes egyszerűséggel, majd a konyha felé vette az útját. Koppány festményét gondosan a falnak támasztottam, és követtem Attilát, aki azóta már kipakolta a hűtőszekrényem tartalmának jelentős részét – vagyis a tejet meg a pálinkát. Először nekem töltött, aztán magának. Ledöntöttem a pálinkát, ő pedig újratöltött magának a tejből. Amióta leggyakoribb látogatóm épp egy táltos lett, ez a két dolog nem hiányozhatott a készleteimből. Magamat folyamatosan szedálni kellett megrázó élményeim után, a tej pedig Attilát rántotta helyre. Mindkettőből szépen fogyott az elmúlt három hónapban. – Vegyük újra – törölte meg a száját Attila az utolsó szalvétámmal. – Szeretlek.

– Ne kezd megint!

– Nem hagyom, hogy veszélybe kerülj. Legalábbis megteszek minden tőlem telhető, hogy biztonságban légy.

– Igen, tudom – mondtam. – És én melletted biztonságban is érzem magamat – csúszott ki a számon az igazság, mint valami szerelmi vallomás. Ezt Attila is érzékelte, amint arról a meglibbenő függöny tanúskodott.

– Komolyan mondod? – kérdezte halkán, bizonytalanul.

– Komolyan mondom – bólintottam. – Nem kell még egy vámpír is.

– Nem biztos, hogy mindig melletted tudok majd lenni – mondta, és kezével gyengéden végigsimította az arcomat. Nem léptem hátra. Attila már számtalanszor bizonyította, hogy nem hágja át az általam felállított szabályokat, ez pedig még belefért. Élveztem az érintését, de tudtam, hogy ha ennél többet engedélyeznék, annak olyan következményei lennének, amit nagy

valószínűséggel megbánnánk. Vagy legalábbis én megbánnám. – És nem rendezkedhetünk be arra az életmódra, hogy te rendszeresen halálközeli állapotba kerülsz, én pedig az utolsó pillanatban felgyógyítalak – érvelt tovább Attila. – Jobb elkerülni a halálközeli állapotot.

– Általában nem életcélom a halál – mondtam rendkívül filozofikusan. – Vagyis a halálközeli állapotaimat soha nem én idézem elő.

– Persze, de egy állandó testőrrel minimalizálhatjuk az esélyét annak, hogy újra összeszedj valami halálos sebesülést. Fehérholló nem garancia erre, de azért növeli a túlélési esélyeidet.

– Inkább maradok mindig a közelemben – mondtam, számomra is meglepő módon.

– Ezzel magam is így vagyok – mosolyodott el. – De... – A hangjából szokatlan bizonytalanságot véltem kihallani.

– De?

– De számolnunk kell azzal, hogy végesek a lehetőségeink. Vagyis...

– Vagyis nem vagy jól.

– Nem kifejezetten – bólintott, és leült az egyik székre. Leültem szembe vele. – Ligeia harapásából még nem regenerálódtam. Lassan gyógyulok, és a regenerálás túl sok energiámat emészt fel.

– Ez tulajdonképpen a természetes reakció – feleltem. – Tudod, a vámpíroknál...

– Ne hasonlíts többé egy vámpírhoz! – mondta ingerülten. A karnisgyűrűk figyelmeztetően zörögtek az ablak felett.

– Nem így értettem – mentegetőztem gyorsan. – Csak azt akartam mondani, hogy hasonló folyamat játszódik le a harapás után mindenkiben. Te is tudod, hogy a múzsaharapás az elmét támadja meg, a mágikus lények pedig az elméjükkel irá-

nyítják a speciális képességeiket, tehát természetes, hogy mindaddig problémáid vannak a regenerálódással, amíg tart a harapas hatásának intenzív szaka. Tarts ki, emberi számítás szerint ennek hamarosan vége lesz.

– Tudod – mondta egyszerűen –, inkább veszíteném el a gyógyító képességemet, mint hogy elveszítsem az érzést, hogy szeretlek. – Nem tudtam vigasztaló szavakkal szolgálni. Sejtettük, mire számíthatunk. Szinte biztosak lehettünk benne, noha ő, idáig legalábbis, úgy tűnt, tudomást sem akar venni róla.

– Rendbe fogsz jönni – mondtam egy bátorító mosollyal, bár a szomorúan nyikorgó karnisrúd szemlátomást ellenem dolgozott.

– Most vagyok rendben. Épp csak egyre nehezebben tudok regenerálódni, ezért aggodom miattad.

– Miattam – visszhangoztam hitetlenkedve. Persze, értetem, amit mond. Nagyon is.

– Igen, miattad. Ugyhogy, tetszik vagy sem, Fehérholló velünk jön. Szükségem van rá. Hogy vigyázzon rád.

– Te tényleg megbíazol benne – sóhajtottam.

– Rá merem bízni az életedet. Azt hiszem, ezzel mindent elmondtam.

– Segítene, ha tudnám, mióta vagytok ilyen jóban – jegyeztem meg érdeklődve.

– Sajnálom. Szívesen kielégíteném a kíváncsiságodat is – nyomta meg az utolsó szót –, de ez nem tartozik rád.

– Felteszem, az ő lányát csak nem kellett annak idején elvened azért, hogy megmentsd egy likantróp házasságtól – céloztam nem túl sportszerűen a Hajós dinasztia és Attila közötti szerződésre. Tulajdonképpen majdhogynem a fair play szabályai szerint játszottam, elvégre egy szót sem ejtettem a szerződésben foglalt gyermeknemzési kötelezettségről.

– Ne is próbálkozz! – mondta Attila fejcsóválva, majd újabb pohár tejet töltött ki magának. – Ha elárulnám, megszűnne a védettségem, és így a tiéd is.

– Szóval csak fogadjam el a megváltoztathatatlant, és higgyem el, hogy ez a legjobb megoldás, ami létezik – foglaltam össze, mit is kér tőlem Attila.

– Valahogy így – húzta le a pohár tejet egy mozdulattal.

– Magyarán: Fehérholló velünk jön, és erről nem tudlak lebeszélni.

– Sajnálom. Nem tudsz. – Két kezébe fogta a kezemet. Erős, meleg tenyere ellentmondást nem tűrően és kétségbeesetten szorította meg a kezemet. – Viszont meg akarlak csókolni.

– Tudom. Ligeia harapása óta szerintem minden nap minden egyes percében meg akarsz csókolni. Tudom, tudom.

– Rosszul tudod. Időnként teljesen más terveim vannak veled kapcsolatosan – felelte tényszerűen, de kötelességtudóan elengedte a kezemet.

– Időre van szükségem, hogy átgondoljam kettőnk dolgát – mondtam. – Nem tudod, milyen nehéz ez.

– Gondolod, hogy nem tudom? – lépett hátra. – Azt hiszed, nekem könnyebb? – Nem feleltem. – Nyilván azt hiszed – sutogta inkább csak magának, mint nekem.

– Számodra mindent leegyszerűsít az, hogy nincs is választásod – mondtam, és abban a pillanatban már vissza is szívtam volna a szavaimat.

– Na persze – töltött magának egy újabb pohár tejet. A konyha hirtelen sötétbe borult: a nap egy szempillantás alatt elbújt, és egy kósza villámlást követő mennydörgés jelezte, hogy a meteorológiai szolgálat előrejelzését meghazudtoló módon igenis van esély egy kiadós nyári záporra. – Most már nem vámpírként gondolsz rám, hanem egy önálló döntésre képtelen zombiként.

– Dehogyan! – tiltakoztam dühösen. Utálok, ha félreértenek.

– Azt hiszed, nekem könnyű? Van egy exfeleségem, akit soha nem szerettem szerelemmel. Mint ahogy életemben senkit sem szerettem szerelemmel, mert a táltosok már csak ilyenek. Azt hiszed, nekem könnyű most, hogy nem tudok *nem szeretni*? Könnyű, hogy most, amikor az exnejem gyereket vár végre tőlem, nem tudlak nem téged szeretni? – Szerelemcsapda, gondoltam dühösen. A kis cigány csaj egész találóan fogalmazott.

– Ne akard, hogy vetélkedjünk szerencsétlenségben – cukoltam Attilát.

– Csak rajta – intett színpadias mozdulattal. Fehérhollótól leshette el ezt a gesztust, gondoltam rosszmájúan.

– Hagyjuk! – legyintettem. – Úgyis elég nehéz összemérni balsorsunkat.

– Ebben van valami. Bár ha úgy vesszük, én tényleg mázlista vagyok hozzád képest.

– Valóban? – Nagyot néztem ezen a szemléletváltáson. Érdekelt, mivel fog előrukkolni.

– Valóban. Vegyünk engem. Igazad van, az irántam való szerelmed megkönnyíti a döntéseimet. Egyértelmű, mit kell tennem. Te meg még a szerencsenapoddal is csak azt nyerted, hogy a legapróbb dolgokban sem mersz dönteni. – Leültem. Tudtam, mi következik, és bosszantott, hogy igaza van. – Hányszor veszed elő egy nap annak a máglyán elégetett rokonodnak a képét, és gondolkodsz el arról, hogy megnézd-e a képkeret hátulját, vagy sem?

– Ez tényleg nem egyszerű dolog – magyarázkodtam hiábavalóan. – Tudom, hogy ott van az a papír, amit az öreg Hajós szeretne, bármi legyen is az. De a szerencsés napomon határozottan éreztem, hogy jobb, ha nem találom meg. – És ebben erősített meg egy mai jóslat is, tettem volna hozzá, ha nem éreztem

volna rettentően cikinek az érvelést. Nem hiszünk jöttment jóslatokban, és kész. Senki nem fog meghalni miattam, punktum.

– De lehet, hogy az az érzés csak arra vonatkozott, hogy jobb, ha aznap nem találkozod meg. Lehet, hogy ma már az a jobb, ha megtalálod. Persze, nem biztos.

– Igen, ezzel tisztában vagyok, ezért is filózok rajta ennyit. Sajnos ugyanez a logika érvényes Gézára is. Talán jó döntés volt akkor, hogy nem fordultam vissza a telefonért, amikor a bezárt lakásban csörgött, de lehet, hogy ma már meg kellene keresnem.

– Azt sem tudod, ő keresett-e – húzta el a száját Attila. Nem feleltem. A mobilom később ismeretlen számot jelzett, de valószínűleg sosem kételkedtem abban, hogy Géza keresett engem.

– Mondjuk, most már mindegy – mutatott rá a lényegre Attila.

– Ki van kapcsolva a mobilja, a munkahelyén felmondott, a lakásáról elköltözött. Van egy olyan érzésem, hogy ő nem akarja, hogy megtaláld. Ezek után kissé naivnak tűnik a várakozásod.

– Kösz, hogy próbálsz a szerinted helyes döntés felé terelgetni, de nem szorulok a segítségedre – jeleztem olyan finoman, amennyire csak tellett tőlem. – Az a döntésem, hogy egyelőre kivárok.

– Vagyis elodázod a dolgokat.

– Nézd, Attila – mondtam komolyan. – Nem tudok beleugrani egy kapcsolatba, aminek az alapja egy múzsacsók, és akár már másnap véget érhet. Nekem egyszerűen nincs szükségem ilyesmire, vagy inkább mondjuk így: nehezen viselném, ha ez bekövetkezne. A mostani Attila talán megérti, hogy nem akarok még egyszer a padlóra kerülni egy pasi miatt.

– Nem attól félsz, milyen lenne együtt, hanem attól félsz, hogy elhagynálak – állapította meg csodálkozva. Az ablakpárkányon esőcseppek kezdtek kopogni, de egyben maradt a berendezés. – Szóval szeretsz.

– Én csak felvázoltam egy...

– Szeretsz.

– Ezt nem mondtam – visszakoztam.

– Akkor gondoldj arra, mit mondott Ligeia. Az a vámpír, akit megharap, létezése végéig megtart valamennyit az ihletből, amit a múzsacsóknak köszönhet. Az intenzív alkotás fázisa elmúlik egy idő után, de az ihlet sohasem múlik el teljesen.

– No igen, és szerinted a te esetedben ez mit jelenthet? – kérdeztem idegesen. Túl sokat morfondíroztam ezen, és nem bírtam többé magamban tartani. – Merthogy a szerelem nem olyan, mint a pingálás, ami lehet jó akkor is, ha kicsit kevésbé ihletett a festő. A szerelem attól szerelem, hogy nincs határa. Ha kicsit kevésbé ég, azt már nem hívják szerelemnek. Lehet, hogy kedvelni fogsz. Talán kicsit jobban, mint amikor felvettél a munkára, de az már nem lesz szerelem. Ott már nem lesz szenvedély. Az már...

– Hagyd ezt abba! – fogta meg a vállamat Attila. A villámlást szinte azonnal követte a fülsiketítő mennydörgés, az ablakomat pedig egy maroknyi tobozféleség torpedózta meg, a közeli tujáknak köszönhetően. Na, ennyit Attila önuralmáról, gondoltam.

– Rendben – feleltem halkán. Attila egy fáradt „sajnálom”-ot mormolva hátralépett. – Egyáltalán nem tudsz uralkodni az érzéseiden. Ez egyre rosszabb – állapítottam meg.

– Azt hiszem, most teljeseedik ki bennem Ligeia ajándéka – szegte le a fejét szégyenkezve.

– Tégy meg egy szívességet: szedáld le magad a repülőút idejére.

– Be vagyok nyugtatózva – közölte egy sóhajjal.

– Na, ettől most frankón megnyugodtam – mondtam idegesen.

- Majd viszek altatót. Tudod, hogy sosem bánthanálak.
- Emiatt nem is aggódom – feleltem. – A repülő ablakai miatt már annál inkább.

6.

Másnap Attila korán reggel jött értem. Tudtam, hogy már késő volt reklamálni, de azért nem bírtam csendben ülni az autóban.

– Mi lenne, ha Fehérhollót mégis itthon hagynánk? Utazhatnánk úgy, mint más, normális emberek. Nem kéne vámpírrepülőzni – vettem fel. – Gondolom, egy vagyomba került a bérleti díj.

– Nem te fizeted, mit izgat? – vont vállat Attila. – A sima repülőjárat kényelmetlenebb, másrészt veszélyesebb, mert az utasokat mi nem ellenőrizhetjük, és mint tudjuk, mindkettőnknek vannak szép számmal ellenségeink, és nem csak a vámpírok körében. Egyébként meg hiába tagadod, tudom, majd’ meghalsz azért, hogy utazhass egy igazi vámpírrepcsivel. Ez olyan lehetőség, aminek úgysem tudsz ellenállni.

– Utálok, hogy ennyire behatóan ismersz! – csúszott ki a számon óvatlanul. Egyből jött is a büntetés érte.

– Bármikor kész lennék még behatóbban megismerni téged. Már ha érted, mire célzok.

– Nem nehéz megérteni, mire célzol – néztem rá, de ő az útra koncentrált. – Ligeia csókja óta az agyad annyira egysíkúan gondolkodik, hogy melletted még egy kékmoszat is rendkívül bonyolult idegrendszerű lénynek tűnik.

– Miattad esett le az IQ-m ennyire mélyre – lépett a fékre Attila. Megérkeztünk. – Melletted bebizonyosodott a mondas, amit korábban csak sejtettem: a szerelem öl, butít, és nyomorba

dönt. Fura, hogy nem zavar – tette hozzá elgondolkodva. Én meg nem mutattam rá, hogy ez a legkésebb bizonyítéka annak, hogy a teóriája helytálló.

– Mert Ligeia csókja ezt is túlzásba vitte – mondtam inkább.
– Van egy olyan érzésem, hogy nem sok hasznodat fogjuk látni a nyomozás során. Mire Coloradóba érünk, te már mindenem csak vigyorogni fogsz, ha pedig megunod, akkor kivágsz pár ablakot. Jó móka lesz.

– Imádom a pikírt megjegyzéseidet is, mondtam már?

– Erről beszélek – kászálódtam ki a kocsiból, miután valaki készségesen kinyitotta az ajtót. Felemeltem a fejemet, majd visszaültem az autóba Attila mellé. – Ugye, ez csak egy rossz vicc?
– ordítottam a fülébe.

– Mire gondolsz? – nézett rám tettetett ártatlansággal.

– Szerinted?

– Fogalmam sincs. Tudod, a szerelem végképp zombisított, mint erre az előbb oly kedvesen rámutattál.

– Fehérhollót megbeszéltük. Vérmedvékről nem volt szó.

– Kettőnk közül, úgy látszik, mégsem az én agysejtjeimet koptatta el végképp a szerelem – válaszolta Attila kioktatóan. – Ha Fehérholló jön, természetes, hogy pár vérmedve is vele tart. Neki is kell testőrség, amíg alszik.

– Igen? – kérdeztem kihívóan. – És halljuk, mi az, amiről még nem tudok! A négy vérmedvére ki vigyáz?

– Senki – felelte Attila helyett Kristóf. Halványlila rombuszmintás inge a megtévesztést célozta, mint mindig. Likantróp illet önszántából fel nem venne, gondolja a pórnép, de azok, akik ismerik az alakváltókat, jól tudják, hogy ez nem így van. Bármit megtesznek az álcázás érdekében, egy kis öltözködési trükk a legkevesebb, ami elvárható tőlük. – Mi tudunk vigyázni magunkra, párban vagyunk beosztva.

– Ne kapd már fel annyira a vizet! – mondta Attila, és kiszállt az autóból. Kristóf felém nyújtotta a kezét, és kíségetett az Audiból. – Tekintve, hogy hova megyünk, az alakváltók kifejezetten hasznosak lehetnek – mondta, s ebben kénytelen voltam egyetérteni, bár egyre kevésbé tetszett ez az utazás.

Rómeó és Kitti egykedvűen ballagtak előttem. Ők már tudták, mekkora szívás mellett testőrködni, tapasztalhatták elátkozott napjaimban. Kristóf és társa, Tamara, akit csak futólag ismertem, mögöttünk jöttek. Kristóf cipelte a bőröndömet, ami nem volt éppen nehéz, de azért jólesett a gesztus. Tamara unottan sétálva zárta a sort. Majdnem olyan magas volt, mint Kristóf, de azért magas sarkú cipőt viselt. Úgy tűnt, ő a plázacica álcát választotta – legalábbis mertem remélni, hogy ez a haspólo és az extrémén mini szoknya, ami alig takarta a fenekét, csak egy gondosan felépített imidzs kellékei.

A repülőgép ajtajához vezető lépcsőnél két biztonsági őr állt. Attila átnyújtotta nekik az útleveleinket. Egy mobil szkennelőn átfuttatták az adatainkat, majd bólintottak, és jó utat kívántak. Lefogadtam volna, hogy a titkosszolgálat emberei voltak – másképp nemigen lehetett volna megkerülni a biztonsági intézkedéseket, hiába béreltünk egy exkluzív vámpírrepülő. Úgy tűnt, minden és mindenki készen állt az indulásra. Megadóan lépkedtem felfelé a lépcsőkön, tudva, hogy ezt a repülést nem fogom egyhamar elfelejteni.